

желъ да прѣнася човѣка отъ едно мѣсто на друго, кждѣто и да поиска. При това тѣ много пжти му поржчвали да не снима прѣстена отъ прѣста си и да ги не нарича по име, защото тогазъ ще се прости съ всичкото богатство и вече нѣма да ги види.

— Нека азъ сега си отида у дома, а дома е тукъ! — рекълъ Халворъ, и докато издума, всичко се сбжднало: той стоялъ прѣдъ вратата на бащината си кжца.

Това било привечерь, въ здрачината. Старитѣ като видѣли, че единъ такъвъ важенъ, прѣмененъ чужди господинъ иде при тѣхъ, съвсѣмъ се слисали и взели ниско да му се кланятъ.

Халворъ имъ се примолилъ да прѣнощува у тѣхъ една ношь.

— Какъ можемъ ние да приемемъ единъ такъвъ гостъ? — думали му тѣ. — Ние нищо си нѣмаме, нито можемъ те нагостѣ съ нѣщо, нито да седнешъ, нито да легнешъ има на какво. Подобрѣ ще е да отидете въ близката господарска кжца; тя не е далечъ; ето коминътъ ѝ се вижда; тамъ е кжца — като пълна чаша.

А Халворъ си знае своето, той при тѣхъ иска да остане.

— Азъ не съмъ нѣкой придирчивъ, и на огнището ще прѣнощувамъ.

Нѣмало що да сторятъ, трѣбвало да му отстжпятъ, щомъ е тѣй, и Халворъ отишелъ при огнището, па се нагнѣздилъ тамъ, както по-рано, когато той сѣ на огнището се залисвалъ, като се ровѣлъ изъ пепелъта.

Взелъ той да се разговаря съ старитѣ за това, за онова, да ги разпитва, какъ се поминаватъ и, най-сетнѣ, запиталъ, дали не сж имали нѣкога дѣца.

— Какъ не, имахме си единъ синъ, казвахме го Халворъ, но кждѣ е той сега, Богъ знае дали е живъ или умрѣлъ.